

РІК, КОЛИ Я КАЗАЛА

821.111(73)
Р 18

С 1213503

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОГО ЛЕВА

Ш О Н Д А Р А Й М С

СЦЕНАРИСТКА І ПРОДЮСЕРКА ПРОЄКТІВ «АНАТОМІЯ ГРЕЙ», «СКАНДАЛ», «БРІДЖЕРТОНІ», «ВИНАХОДЯЧИ АННУ»

{ 3 }

Гм... ТАК?

13 січня — мій день народження. Ура! Обожаю дні народження! Тому що обожаю вечірки з нагоди чийось уродин.

Коли я дізналася про «щенячі вечірки»? Це коли на свято приносять цуценят, аби діти гралися та обіймалися з ними протягом години. І це зовсім не знущання над тваринами. Навпаки, це корисно для цуценят, адже так їх тренують, аби вони стали справжніми службовими псами. Я ледь не зійшла з розуму, поки стрибала від щастя. Цуценята, свято з цуценятами! Та годі вам! Така річ справді існує?

Я обожаю все: «щенячі вечірки», розписи дитячих облич, солодкі столи і хлопця з гітарою, що співає безглузді пісеньки, морозиво і навіть кількох (лише кількох і не дуже страшних) клоунів. Тож коли я вже переросла той вік, коли повітряні кульки й розмальовані обличчя викликали такий захват або непідробний страх, що існував ризик намочити штани, то продовжувала любити танцювальні

й костюмовані вечірки, звані вечери й дискотеки у стилі 70-х. Я щиро вірю, що від вечірок світ стає тільки кращим.

На перший погляд може здатися, що сором'язливі люди ненавидять вечірки з нагоди днів народження. Я їх обожаю — і скромні, і гучні. Це не означає, що мені подобається їх відвідувати, але я люблю їхню магію, саму ідею цих свят. І з задоволенням спостерігаю за веселощами з-за рогу, хоча й люблю бути з друзями.

Що трапилося сьогодні? У цей день народження?

Виходжу з душі та впритул нахилиюся до дзеркала у ванній кімнаті. Так близько, що бачу власні пори на обличчі. Уважно роздивляюся його.

«Ти давненько спромоглася вибратися з матки. Нічого особливого, — шепочу я. — Зрештою, як і всі люди на цій планеті. Чим ще ти можеш похвалитися?»

А потім я думаю: чи не лягти знов у ліжку. Я серйозно. Зазвичай я люблю власні дні народження. Сьогодні я нервова й роздратована. Я — наче колючка, мені неспокійно. Ніби всі дивляться на мене. І дивні відчуття у животі.

Востаннє я так почувалася, прокидаючись з похмілля, коли мені було трохи за двадцять. Тож я просто знов лягала, очікуючи, поки ліжка перестане крутитися. Цікаво, і чому мені тоді здавалося, що сім коктейлів — це те, що треба. Я мала ті самі відчуття у животі, у моїх нутрошах. Усі мої нервові закінчення були наготові, щось на кшталт: «Підвищена готовність, солдате! Це не навчальна тривога!»

Я чекала на хвилю спогадів, які виплескували в мій мозок водоспад сорому за те, що я робила напередодні.

Я переспала — з ким?

Я плакала — де?

Я співала пісню — яку?

Ранок цього дня народження нагадує ранок з похмілля, хіба що без гучних веселощів після коктейлів.

Я пообіцяла собі зробити — що?

На першому поверсі, у капелюсі, який змайстрували для мене діти, я їм торт на сніданок. Проковтнула майже весь, і мені навіть не соромно. Цей тортик для мене — все, я хочу від нього дітей. Смакую кожним його шматочком, наче засуджена до страти, що насолоджується останньою трапезою. Цього дня я написала одній зі своїх найближчих подруг: «Я збираюся погоджуватися на будь-що та відповідати “так” на все, що мене лякає. Впродовж року. Або ж принаймні доти, доки щось не злякає мене до смерті й то бі доведеться мене поховати. Угу!»

Моя подруга відписала: «От халепа!»

Я не в захваті від своєї ідеї, проте налаштована рішуче. Моя логіка до біса проста:

- Я тут завдяки слову «ні».
- Тут — повний відстій.
- Можливо, слово «так» — мій шлях до ліпшого місця.
- Якщо й не до ліпшого, то хоча б до іншого.

Я не мала вибору. Ба більше, я його не хотіла. Щойно я зустрілася із нещастям, відчула й усвідомила його та дала йому назву... Словом, від самого усвідомлення мені наче свербить у голові. Продовжувати говорити «ні» — це шлях в нікуди. А стояти на місці — більше не мій варіант. Сверблячка охопила мене. Крім того, я не та людина, яка бачить проблему й не вирішує її.

Перш ніж ви почнете хвалити мене (чесно кажучи, не розумію, за що ви мали би мене хвалити на цьому етапі, але нехай уже), зрозумійте мене правильно. Я пам'ятаю, як щойно сказала, що я не з тих людей, які бачать проблему й не вирішують її. Не маю на увазі, що я «героїчна Роза Паркс, яка відмовилася поступитися місцем в автобусі». Я більше як сумна, схиблена на контролі дивачка, яка щоразу відрізає зі скибки хліба однакову скоринку із точністю до міліметра. Себто я не легковажу такими речами. Не так я влаштована. Як і кожен схиблений на контролі трудоволік типу «А».

Вочевидь, я виконавець. Я роблю. Коли беруся щось зробити, то справді все виконую. Із головою поринаю у справу й завершую її. «Рву кігті» й доробляю все аж до фінішної лінії. Хай там що. У прямому сенсі — не зважаю ні на ШО!

Суперницький дух у мені тільки погіршує ситуацію. Не такий, як у нормальних людей, і геть не дружній, а скоріш моторошно-психотичний. Ніколи не давайте мені волейбольного м'яча. Не благайте мене зіграти на щось у карти. Невимушена партія у скрабл? Ніколи не чула про таке. Коли ми розпочали кулінарний поєдинок на «Анатомії

Грей», мені довелося відмовитися від участі. Адже в якийсь момент я почала примушувати своїх сценаристів випікати смаколики наввипередки, і це почало скидатися на переслідування на робочому місці. Також, мабуть, було не варто виконувати переможний танець під час вручення нагород, викрикуючи: «Ось бачили, стерви?» усім, хто зайняв місця після мене.

Казала ж: я до біса люблю змагатися. Мене навіть не запрошують у гості пограти у щось. Бо я людина, яка швидко захоплюється. Поринаю у своє захоплення із головою. Іноді захоплююся так сильно, що кістками лягаю. Не дарма ж ефірний час у четвер увечері — мій.

Знаєте, для чого я вам це розповідаю? Щоб ви зрозуміли, яким важливим для мене стало це рішення — відповідати «так» на все впродовж року. Ця затія просто гігантська. Обіцянка погоджуватись на все цілий рік — наче зобов'язувальний контракт між мною та моєю найзапеклішою суперницею і найсуворішим суддею (теж мною). Як дам задню, мене чекають місяці самобичування та крах моєї самооцінки. Я себе зненавиділа б. Ситуація пахла смаленим.

Та й щиро кажучи... я була у відчаї. Потреба змін назріла. Треба було щось змінювати, адже це не могло бути «ВОНО» — відчуття, що ти отримала все й одразу. Не могло воно бути таким. Чи могло? Адже якщо стільки часу й зусиль було витрачено заради цього... Якщо саме це було обітованою землею, успіхом, усім, заради чого я ішла на жертви...

Я не збиралася над цим розмірковувати, навіть не починала. Натомість сміливо дивилася у майбутнє та просто вірила. Вірила, що мій шлях продовжується, і ще чимало всього попереду. Просто віритиму та на все відповідатиму «так».

Я це собі пообіцяла, проковтнула цілий тортик і випила чотири «Мімоси», намагаючись вірити.

Так-так-так-так

За тиждень у моєму кабінеті у *Shondaland* дзвонить телефон. Телефонує президент Хенлон із Дартмутського коледжу. Взагалі-то очільники коледжів не мають звички телефонувати мені. Я зустрічалася із паном Хенлоном лише раз. Він дуже приємний чоловік, до речі. Та ось він — сам президент Хенлон — у мене на лінії. Має до мене запитання. Телефонує дізнатись, чи виступлю я із вітальною промовою перед випускниками на церемонії вручення дипломів у червні. Двадцятихвилинна промова перед десятитисячною аудиторією.

Гм... Цілий всесвіт? Ви, мабуть, знущаетесь з мене? У розмові виникає хвилинна заминка, під час якої повітря ані потрапляє до моїх легень, ані виходить з них. І байдуже, чи говорить щось пан президент, адже стукіт у моїх вухах заважає його почути.

Відповідати «так» протягом року.

Ось він! Момент, коли перспектива цілий рік відповідати «так» перестала бути невизначеною ідеєю. Від

усвідомлення того, на що я згодилася, мій мозок ледь не вибухнув.

Відповісти «так»?

Немає жодної можливості бодай щось спланувати, сховатися або ж проконтролювати. Немає, якщо на все відповідаю «так».

«Так» — усьому, що мене лякає.

«Так» — усьому, що примушує мене вийти із зони комфорту.

«Так» — усьому, що видається божевільним.

«Так» — усьому, що невластиве мені.

«Так» — усім дурницям.

«Так» — усьому.

Усьому.

Скажи «так».

Так! Скажи, скажи це зараз!

— Так, — я сказала.

Ми з президентом ще трохи поспілкувалися. І це навіть приємно. Гадаю, я спокійна. Хоча вже й сама не знаю. Зосереджена на власному диханні, а коли стукіт у вухах стихається, починаю чути. Кладу слухавку й обмірковую, що наробила.

Промова. Вручення дипломів. Десять тисяч людей.

Вписую цю дату до свого розкладу. 8 червня 2014 року. Червень.

Ще пів року попереду. Шість місяців — доволі тривалий термін, майже ціле життя. Гаразд! Знизавши плечима, повертаюся до написання сценарію «Анатомії Грей».

Відчуваю якесь полегшення. Дурниці, нічого особливого. Обміркую промову пізніше. Заношу цю інформацію у глибину свого мозку й забуваю про неї. На п'ять із половиною місяців. Ви гадаєте, це жахливо, як подумати, яку довжелезну промову доведеться мені підготувати. Але на томість, як виявилось, мені пощастило. Однак тепер треба подолати й інші перешкоди.

Теоретично, промова на врученні у Дартмуті — моє перше «так».

А практично? Промова у Дартмуті стала першою пропозицією, на яку я погодилася, але це ще не перше «так», коли насправді для цього треба щось робити.

Це зовсім інше «так». І воно значно страшніше.

Привіт, Джиммі Кімме.